

# THE KISS CURSE

ÁTKOZOTT CSÓKOK



ERIN STERLING

THE KISS  
CURSE

ÁTKOZOTT CSÓKOK

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:  
Erin Sterling: *The Kiss Curse*  
First published in 2022 by Avon,  
an imprint of HarperCollins Publishers  
New York, NY

FORDÍTOTTA  
Kertész Edina

SZERKESZTETTE  
Bartók Flóra

BORÍTÓTERV  
Tóth Gábor

ISBN 978-963-636-277-5

Minden jog fenntartva

© Rachel Hawkins 2022

© Kossuth Kiadó 2024

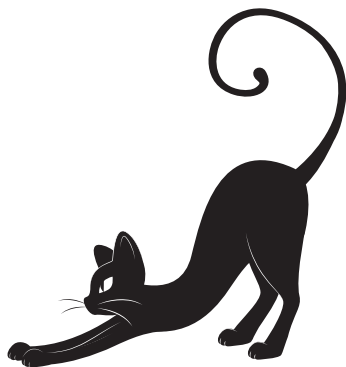
© Hungarian translation Kertész Edina 2024

*Merlinnek és Bosworthnek.  
Hálás vagyok, amiért nem beszéltek.*



## PROLÓGUS

---



*Tizenhárom évvel ezelőtt, a Penhaven Főiskolán...*

**A** varázsige az volt: „Változzon ez a levél másvalamivé”, és Gwynnevere Jones valóban másvalamivé változtatta a levelet, úgyhogy roppant igazságtalan volt, hogy most mindenki vele kiabál.

Rendben, talán nem is vele kiabáltak, hanem inkább ordítottak, és igen, az a levél talán valóban dinoszaurusszá változott tűhegyes fogakkal, amelyek most a tanár cipője köré záródtak, de muszáj egy varázsigének pontosnak lennie? Egyáltalán nem!

És ugye, hogy mindenki más unalmas dologgá változtatta a levelet, tollá vagy egy némileg nagyobb levéllé? Így van!

Egyedül Gwyn varázsigeje gyakorolt ilyen mozgalmas hatást mindenkire, úgyhogy inkább meg kellett

volna köszönniük, és megdicsérni, milyen fenemód jó boszorkány, ahelyett, hogy azt kiabálják, „Állítsd meg!” és „Mi az ördög ez?”.

Nem ismerték el a tehetségét.

Épp ezért nem akart ide jönni, tünődött, miközben próbálta összegyűjteni az erejét, és újra tölgylevéllé változtatni a harapós jószágot.

A georgiabeli Sír völgyben lévő Penhaven Főiskolára normál tanulók és boszorkányok jártak, csakhogy a varázstantárgyakat egy eldugott épületben tartották, az oda igyekvőkről pedig mindenki azt gondolta, hogy néprajzot, sövénynyírást vagy más, egzotikus tárgyat hallgatnak.

Gwyn Sír völgyben nőtt fel, de sosem merült fel benne, hogy a Penhavenbe járjon. Úgy gondolta, az anyukája annyira laza – sokkal lazább, mint más boszorkányok vagy anyukák –, hogy őt átlagos főiskolára küldi, ahol sört ihat piros bögréből, és saját maga kísérletezhet a mágiával. De nem. Az anyja ebben az egy dologban eltökélt volt, és ragaszkodott ahhoz, hogy Gwyn a Penhavenbe járjon.

Pedig Elaine a legkevésbé sem ragaszkodott a hagyományokhoz. Egyedül nevelte fel Gwynt, és abból tartotta el magukat, hogy fürdősót meg különleges teakeverékeket árult vásárokon, és tarot-kártyából olvasott otthonos házuk konyhájában. Gwyn imádta ezt az életet, úgy gondolta, az anyja nyom-



dokaiba lép majd, és a saját cuccait árulja, ám amikor befejezte a középiskolát, a Penhaven fenyegető árnyékot vetett rá.

– Jót tesz majd neked – mondta Elaine, és szőke haján megcsillant a gyertyafény. A konyhában ültek, tekintetében meleg fény égett, akár egy szentnek, vagy még rosszabb, mint Stevie Nicksnek, és ugyan ki tudna nemet mondani Stevie Nicksnek?

Hát így került Gwyn a Penhavenbe, és olyan tárgyakat hallgatott, mint a *Gyertyák varázslathoz* vagy a *Hold fázisai*.

Valamint a *Párbeszéd egyszerű életformákkal* című tárgyat, aminek gyanúsán tudományos volt a hangzása.

– Miss Jones! – kiáltott a tanár, mire Gwyn megrázta a fejét, és próbált annyi mágiát összegyűjteni, amennyit csak bírt, bár nehezebbre esett, hogy visszavarázsolja levéllé a teremtményt, amely most dr. Arbuthnot cipőjét rágta lenyűgöző odaadással.

*Tudod, nem kell ám mindig neked lenni a közép-pontban!*

Gwyn unokatestvére, Vivi ugyan nem volt jelen – még két éve volt a középiskolából, mielőtt Elaine őt is erre a sorsra szánja –, de Gwyn tudta, hogy pontosan ezt mondaná, és a gondolatra összeráncolt homlokkal igyekezett még erősebben összpontosítani.

Az asztalra támaszkodott, ami enyhén rázkódni kezdett, hosszú, lila haja a felszínét söpörte.

A szín egy lázadás eredménye volt, természetes vörös haja most ametisztben játszott, de az anyja persze csak mosolygott, és megsimogatta, majd megjegyezte, milyen jól áll neki.

Ez a baj azzal, ha az embernek jó fej anyja van.

– Na, hogy megy?

Padtársa, a csinos, barna Morgan hajolt közelebb, tágra nyílt szemmel.

– Jól – felelte Gwyn, és kipréselt magából egy mosolyt, bár pontosan tudta, hogy nem mond igazat. – Mindjárt megvagyok.

A lény, hála az istennőknek, végre elengedte dr. Arbuthnot cipőjét.

Csakhogy rögtön ezután éhesen a kendőjére vetette magát, és Gwyn összeszorította a fogát, kékre festett körmei az asztallapba vájtak. Nem ő lesz az első diák a Penhaven Főiskola történetében, aki miatt egy lény felfal egy tanárt.

Hogy is volt? Amikor kimondta a varázsigét, a kezét a levélre nyomta, és minden erejével arra összpontosított, hogy átváltozzon. Nem adott határozott parancsot. Talán ez volt a gond?

Felemelte a fejét, és a tanterem elején lévő jelenetre koncentrált.

Nem voltak ablakok, a termet a falra erősített lobogó fáklyák világították be, a nehéz faasztalok, amelyek mögött a diákok voltak, alacsony emelvényen álltak, mintha valami Viktória korabeli műtőelőadáson vagy ilyesmin lennének.

A terem elejében dr. Arbuthnot egy régimódi fapulpitus előtt állt, legalábbis rendszerint. Jelenleg éppen belekapaszkodott, miközben másik keze ujjából kék szikrákat szórt a lény felé, amely most a lábára vetette magát.

Ám Gwyn kis levélszörnye okos volt, kitért az útjából, és ha Gwyn nem aggódott volna, hogy kirúgják a főiskoláról, nos... talán még büszke is lett volna a teremtményére.

Egy kicsit hasonlítottak.

Tudta, hogy dr. Arbuthnot elintézhethé a lényt egy egyszerű varázsigével, de azt akarta, hogy Gwyn vegye kézbe a dolgot, és változtassa vissza levéllé. Elvégre ez volt az órai követelmény, és Gwyn jól szeretne volna csinálni.

Talán nem akart a főiskolára jönni, de utálná, ha ezt elcseszné.

A lényre összpontosított, felemelte a kezét, és hirtelen megérezte. Valami történt. Mindjárt sikerül. Megrezzentek az ujjai, amint a levélszörny felé fordította a fejét.

Ugyanebben a pillanatban kitárult a terem ajtaja, és a falnak csapódott. Gwyn oda sem nézett, a lényre meredt, az ereje egyre gyűlt, aztán... Hirtelen fény villant, és a termet táborűz és őszi esték illata töltötte be.

A pulpitusnál dr. Arbuthnot hirtelen felpattant, és Gwyn nézte, ahogy füst és izzó törmelékek – levelek elszenesedett darabkái – emelkednek a plafonig.

Leeresztette a kezét, ajka csodálkozva szétnyílt. A francba! *A jó bűdös francba!* Ezt most jól elszúrta. Túl sok mágiát sűrített a varázsigébe, és ahelyett, hogy a lényt visszaváltoztatta volna levéllé, egyszerűen... megsemmisítette.

Aztán hallotta, ahogy Morgan sóhajt, dr. Arbuthnot pedig az ajtó felé pillantott. Gwyn is odanézett. Egy fiú állt ott.

Vagyis egy férfi. Valamennyivel idősebb volt Gwynnél, sötét haja kócos, kék szeme messziről ragyogott. Feketében volt, még mindig a terem elejébe mutatott, és Gwyn tudta, bárki is legyen, az ősei egykor a guillotine alatt feküdtek.

Senkinek nincs ilyen arccsontja, hacsak nem büszkélkedhet nemesi felmenőkkel.

– Penhallow – mondta dr. Arbuthnot, megigazítva sálját, és Gwyn pillantása megkeményedett.

Tudhatta volna! A Penhallow család irányította a várost, holott nem is itt éltek. De valamelyik ősük

volt Sír völgy alapítója – és a főiskolái is –, így időnként egyikőjük leereszkedett hozzájuk egy rövid időre, mondjuk, egy nyári szemeszterre.

– Mindenki jól van? – kérdezte a férfi. Tekintetével körbepásztázta a termet, és félresimította sötét haját.

Gwyn már nyitotta a száját, hogy elmondja, csodásan van, és hogy igenis kézben tartotta a dolgokat, csak éppen kissé félresikerült a varázsigéje, és az egész nem is volt olyan nagy ügy, de dr. Arbuthnot beléfojtotta a szót.

– Most már igen, köszönjük, Penhallow!

– Épp erre jártam – magyarázta ő –, és hallottam a felfordulást. Gondoltam, segíthetnék, úgyhogy...

– Sajna épp kifogytunk az érmekből és a virágokból – szakította félbe Gwyn, begörbítve az ujjait. – És igazából nem segítettél, inkább elcseszted az egészet. Elintéztem volna.

Penhallow ránézett, és felvonta egyik szemöldökét.

– Akkor miért nem tetted? – érdeklődött, és mielőtt Gwyn válaszolhatott volna, az ajtó becsukódott mögötte.

Dr. Arbuthnot lesöpörte hosszú szoknyájáról a leveleket, és megtörölte a szemüvegét.

– Óra után beszélünk, Ms. Jones – mondta, és Gwyn a szemét forgatva bólintott.

Dr. Arbuthnottal legalább hetente egyszer beszélgettek órák után. A félév végére Gwyn akár lakbért is fizethetne az irodájában.

Mellette Morgan vágyakozón pillantott az ajtó felé.

– Ez Llewellyn Penhallow volt – sóhajtotta, mire Gwyn felhorkantott, és összeszedte a cuccait.

– Llewellyn – affektálta, mert egy ilyen nevet még csak ki sem kellett figuráznia, elég volt csak kimondani.

Morgan megbökte a könyökével, és a füle mögé simította a haját.

– El kell ismerned, hogy tök cuki – noszogatta Gwynt, mire ő a vállára vetette a táskáját, és az ajtó felé pillantott.

– Talán igen – felelte Gwyn vállat vonva. – De seggfej is. Lehet, hogy a neve elé mindig odateszi, hogy „nemes”.

– Hát, ez már nem fog kiderülni – mondta Morgan, miközben összeszedte a könyveit. – Úgy tudom, nem marad itt a nyári szemeszter végéig. Az apja visszahívta Walesbe, valami családi ügy miatt.

Tekintve, hogy a Penhallow nagy erejű, ősi varázslócsalád volt, Gwyn sejtette, hogy a családi ügy sok mindent jelenthet, csak jót nem.

Nem mintha érdekelte volna.

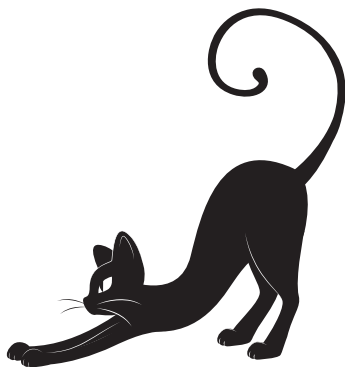
Nem, most leginkább az érdekelte, hogy beszélnie kell dr. Arbuthnottal, oda kell érnie a következő órájára, ami a campus másik végében van, és még a Boszorkánykonyhában, a Sír völgy belvárosában álló boltban is segítenie kell az anyjának.

Nemes Llewellyn Penhallow-ra mindössze egyetlen gondolatot pazarolt, amikor elindult a csalódott dr. Arbuthnot felé.

*Az istennőknek hála, soha többé nem látom ezt a seggfejet!*

## 1. FEJEZET

---



– Ha azt kiáltom, „megvagy!”, amikor elkapjuk a szellemet, érted majd a poént, ugye? – suttogta Gwyn az unokatestvérének, Vivinek, akivel a fák mögött lapultak a sötétben. A hold ezüsthénnel tündökölt a tengerkék égbolton, a fénygömb, amit Vivi varázsolt, a fejük fölött lebegett. Szokatlanul hűvös volt a kora szeptemberi levegő, és enyhe füstillatot hozott.

Tökéletes este a szellemvadászatra.

Kevésbé tökéletes a poénkodásra, legalábbis Vivi mogyorószínű szemének éles pillantásából ítélve, amit a válla fölött vetett rá.

– Gwynnevere.



– Mi az? – ellenkezett Gwyn. – Azt is kiálthatjuk, hogy „nem félünk a szellemtől”, de az szerintem nem olyan vicces.

– Miért érzem úgy, hogy nem veszed ezt elég komolyan?

Gwyn, aki fekete pulcsit viselt, rajta pici, fehér szellemekkel, komoly arcot vágott.

– Fogalmam sincs.

Ahogy számított rá, Vivi erre elmosolyodott, és a szemét forgatta.

– Jó. Akkor legyen az ironikus „megvagy”.

– Köszönöm – mondta Gwyn, és megigazította a mellkasán keresztülvetett bőrtáskát. Mivel ez volt az első szellemvadászata, igyekezett minden használhatónak tűnő dolgot összeszedni a Boszorkánykonyhában, bár a bolt célközönségének a turisták számítottak, nem a boszorkányok.

Így Gwyn táskájában volt egy kristálygömb, néhány illatgyertya és egy bársonyerszény tele fürdőszóval, amit az anyja készített a vevőknek.

Vivi újra hátranézett a csörgést meghallva.

– Mondtam, hogy ne hozz semmit – jegyezte meg.  
– Ez inkább olyan tényfeltáró küldetés.

– Tudom, Vivi, de még sosem láttam szellemet, és annyira izgalmas! Csak fel akartam készülni.

– Kamillás és levendulás fürdőszóval?

– A lényeg a só.

Vivi felvonta a szemöldökét, mire Gwyn legyintett.

– Tudod, mint a filmben.

– Melyik filmben?

– Amelyikben azok a jóképű pasik szellemekre vádásznak, aztán jön az a rész, hogy „egy kört kell csinálnunk sóból, vagy ilyesmi” – utánozta őket a hangját elmélyítve, majd megpaskolta a táskát. – Só.

– Boszorkányok vagyunk, Gwyn – emlékeztette Vivi. – Talán nem a tévéből kell vennünk a módszert.

– De nem szellemvadász boszorkányok – érvelt Gwyn, megkerülve egy bokrot, miközben mélyebbre hatoltak a fák között. – És az a film már vagy húsz éve megy. Valamit azért csak tudtak.

Vivi megfontolta, majd sóhajtott.

– Ártani nem árthat.

Szél borzolta a fák levelét, elfújta Gwyn vörös haját az arca elől, és ő megszaporázta a lépteit, hogy utolérje Vivit.

– Tudod, ha lenne egy jóképű férjem, inkább otthon maradnék, mintsem hogy szellemjárta erdőkben csámborogjak.

Vivi nevetett.

– Hívtam Rhyst, de elfoglalt, igyekszik mindent megszervezni az utazásra.

Gwyn jóváhagyólag hümmögött, igyekezve nem tudomást venni a szorító érzésről a mellkasában Vivi elutazásának gondolatára. Elvégre csak néhány hétig

lesz távol, hogy részt vegyen valami mágikus szertartáson Rhys otthonában Walesben – de már régóta nem voltak egymástól távol. És mivel Gwyn anyja, Elaine is elutazik Arizonába valami boszorkányos programra, Gwyn teljesen egyedül marad.

Ami persze rendben van. Elvégre már felnőtt, el tudja vezetni a boltot...

Egy bagoly huhogott odafent, és Gwyn borzongva közelebb húzódott Vivihez.

Majd megköszörülte a torkát, kiegyenesedett és továbbindult.

– És milyen érzés először utazni az ősi lakba?

Vivi mosolya már-már túlragyogta a felettük lebegő fénygömböt.

– Csodás lesz! Rhys elvisz Hóhatárra, ahol a bátyja is él, és...

– A seggfej bátyja vagy a farkasember bátyja?

Vivi szúrós pillantást vetett rá.

– Ha Wellsre és Bowenre gondolsz, igaz, hogy az utóbbi nem borotválkozik gyakran...

– Aha, egy farkasember pont erre hivatkozna – vetette közbe Gwyn, és megkerült egy halom falevelet.

Vivi a fejét rázva nevetett.

– Mindegy, igen, Bowent látogatjuk meg. Wells még mindig a faluban él, ahol felnőttek, úgyhogy hozzá is beugrunk.

– Szuper. Akkor megkérdezheted, milyen fontos dolga volt, amiért nem tudott eljönni az öccse esküvőjére.

Vivi felnyögött.

– Tudod, Gwyn, hogy nem zavart. És Rhyst sem.

– Hát engem igenis zavar! – erősködött Gwyn dühösen. Vivi esküvőjét a nyáron tartották Sír völgyben, ugyanazon a réten, ahol évekkel azelőtt megismerkedett Rhysszal. Gyönyörű, meghitt szertartás volt, még Gwyn is könnyezett (bár ezt sosem ismerte volna be), és bár zavarta Bowen szőrzete, és hogy szemmel láthatóan meghalna, ha mosolyogna, ő legalább megjelent az eseményen.

Nem úgy, mint Rhys apja és a másik bátyja.

Gwyn el sem tudta képzelni, hogy ne menjen el Vivi esküvőjére, és Wells is meg volt hívva. Rhysszal még beszéltek is néhány nappal előtte, de aztán mégsem jött el.

Még csak ki sem mentette magát, egyszerűen csak nem volt ott.

Miféle testvér az ilyen?

Bár nem volt meglepve, ha visszaemlékezett az egyetlen alkalomra, amikor kapcsolatba került Llewellyn Penhallow-val.

– Rhys azt mondta, ő már csak ilyen – magyarázta Vivi. – Ha az apja nem jön, ő sem. Ő olyan... gondolom, lojális. És a kocsma miatt is elfoglalt.

Gwyn számára még mindig bizarrnak tűnt, hogy Llewellyn Penhallow, aki a Penhavenben töltött szemesztere idején híres volt mágikus erejéről, egy kocsmát üzemeltet Walesben ahelyett, hogy valami lenyűgöző varázslós dolgot csinálna. Persze Gwynt sosem érdekelte annyira, hogy kiderítse, miért.

– Én is elfoglalt vagyok a bolt miatt – mondta keresztbe fonva a karját. – A múltkor például éppen a bestiáriumokat rendezgettem a raktárban, amikor eszembe jutott, milyen érdekes szó is ez a bestiárium, honnan ered? A következő pillanatban már tíz Wikipedia-oldal volt nyitva a gépemen, odakint pedig koromsötét volt.

Vivi elmosolyodott, majd megrázta a fejét, és továbbindult felfelé, Gwyn pedig sóhajtvá követte.

– Mégis elmentem az esküvődre – tette hozzá, mire Vivi odanyúlt, és megfogta a kezét.

– És én ezt méltányolom is. Ahogy azt is, hogy most eljöttél velem.

Gwyn annyira indulatba jött, hogy szinte meg is feledkezett jövetelük céljáról.

Na igen. Szellemvadászat. Ijesztő erdő.

– Talán nincsenek is itt szellemek – mondta reménykedve. Tervei voltak aznap estére, melyek között szerepelt egy új teakeverék kipróbálása és egy hosszú, jóleső fürdő is. Nem szerepelt viszont a késő esti erdőjárás, csupán azért, mert Vivi hallotta a főis-

kolán a diákjait suttogni holmi különös fényekről és zajokról az erdőnek ebben a részében.

– Biztosan csak kölykök szórakoztak zseblámpával, miközben sört vedeltek, és rossz döntéseket hoztak a szerelmi életükre vonatkozóan – mondta Gwyn, és kiszáradt a szája, miközben körbenézett. A sötétség Vivi fényvarázslatának ellenére körbeölelte őket. Volt egy olyan érzése, hogy a fénykörön kívül ezer szem-pár rejtőzködik őket lesve, és borzongva húzta a kezére a pulóvere ujját.

– Talán – bólintott Vivi, és bakancsos lábával átgázolt egy halom falevélen. – De a mi felelősségünk a város felé, hogy kiderítsük.

A „felelősség” nem tartozott Gwyn kedvenc kifejezései közé, de el kellett ismernie, hogy az unokatestvérének igaza van: a Jones család női tagjainak mágiikus ereje táplálta Sír völgyet, és ez azt jelentette, ha bármilyen elcseszett varázs dolog történik, Gwyn és Vivi dolga megállítani.

Az unokatestvérébe karolt, és hozzásimult.

– Utálom, amikor igazad van. Ez az egyik legidegesítőbb tulajdonságod.

Vivi elmosolyodott.

– Rhys is ezt szokta mondani.

– A férjeddal meglehetősen kevés dologban értünk egyet, de ebben igen – sóhajtott Gwyn, mire Vivi meglökte a csípőjével, a felettük lebegő fénygömb

megvilágította mosolygó arcát. Ami túlságosan is ragyog, állapította meg Gwyn. Mert most már körülötünk is fényesség támadt.

Lassan megfordult, még mindig Vivibe karolva, és akkor meglátta... azt a valamit, ami a fák között egyenesen felénk tartott.

Az egyetlen kísértet, amit eddig Gwyn látott, egy emberé volt. Fényes és lebegő, akár ez, de egyértelműen ember formájú.

Ez viszont más volt. Olyan volt, akár egy felhő, lebegő és hullámszó, különös, zöld fényt bocsátva ki magából, és mágiát, amely...

Gwyn megrázkódott, a fogai összekoccantak. Mindig is érzékenyebb volt a mágiára, mint Vivi vagy Elaine, hamarabb megérezte a jelenlétét. Ez az akármi hirtelen lepte meg, és Gwyn biztosan érezte, hogy itt valami rossz van.

Nagyon rossz.

A táskájáért nyúlt, Vivi pedig felvont szemöldökkel közelebb lépett ahhoz a dologhoz.

– Még sosem láttam ilyet – mondta, és kinyújtotta felé a kezét.

– Vivi, légy szíves, ne nyúlj az ijesztő izéhez! – szólt rá Gwyn, félrekotorva a gyertyákat és a gömböt, amíg ujjai ki nem tapintották a bársonyacskót, amiben a fürdőst tartotta.

Vivi még közelebb lépett, karját továbbra is az izé felé nyújtva.

– Rhysszal tavaly átkokat tanulmányoztunk, és egy ilyet sem találtunk. Nem tudnám megmondani, honnan eredhet.

– Talán a rémálmaimból, némi hajzselével keveredve – tippelt Gwyn, és előhalászta a sót. – Bármi is legyen, nem jelent jót, úgyhogy *tűnés!*